

EL VELL FERIT

L'Oriol, tot observant com la Núria enllestia l'habitació, admirava la seva esvelta i esplèndida figura, i es delectava imaginant-la nua, i al llit al seu costat. Aquella espurna de fantasia era, però, fugaç, perquè de seguida li tornaven els records dels dramàtics esdeveniments que l'havien prostrat al llit on es trobava. Calculava que devien haver passat dues setmanes aproximadament des que va patir l'atac de feridura. Dues setmanes que havien estat un veritable infern, des que es va adonar, en recuperar la consciència a la UCI, que no podia parlar. El turment que allò representava per a un home com ell, acostumat a expressar amb autoritat la pròpia opinió i voluntat, i que aquesta fos gairebé sempre inapel·lable, era difícil d'imaginar.

De bon principi considerava que era pitjor la maleïda i obligada mudesa que el fet de no poder bellugar la cama ni el braç drets. Tot i això, quan el van traslladar finalment a l'habitació de la clínica i li van retirar la respiració assistida en comprovar que podia respirar sense ajut i que també podia contraure alguns músculs de les extremitats, va tenir una gran alegria en comprendre que la paràlisi no seria definitiva. L'enuig que va sentir, però, havia estat immens quan aquella mateixa tarda l'havien visitat el seu fill Albert i la nora, la Clara. No s'adonaven que no poder parlar no volia pas dir que no els pogués entendre, i quan després de les salutacions, petons i carícies inicials encetaren una conversa amb ell, creient que no tenien interlocutor, semblava com si s'adrecessin a un subnormal. Habitualment, les opinions de la Clara no li importaven gens ni mica, i quan ella iniciava un d'aquells inacabables monòlegs, es disculpava de seguida per anar al lavabo, i deixava l'Albert, que ja hi devia estar acostumat, que aguantés el xàfec. En la situació en què es trobava, però, no tenia escapatòria, i va haver de suportar fins i tot la impertinència de la jove, que, pensant que ell estava a la lluna, va tenir l'atreviment d'expressar opinions respecte a les causes de l'atac de feridura que havia patit el sogre.

Els ulls se li omplien de llàgrimes de ràbia i de frustració cada vegada que recordava aquella escena. Cal dir, però, que les notícies que li van donar, encara que es pensaven que no les podia entendre, van resultar molt bones. L'endemà el traslladaven a una residència especialitzada en la rehabilitació de malalts com ell. Tot i que la seva malaltia li havia tret molt d'esma, l'orgull i la seguretat que sempre li havia proporcionat la pròpia fortuna no havien minvat gens. Per això va estar molt satisfet i content amb l'Albert, en adonar-se que la cambra que li havia reservat a la residència era una veritable *suite*, aïllada de la resta d'habitacions, i amb servei pràcticament exclusiu.

Les guàrdies de nit les feia un àngel, que es deia Núria, i que en aquell mateix moment se li adreçava amb respecte, però amb autoritat, tot dient-li amb un somriure encisador:

—És hora de dormir, senyor Serra.

Recolzant el cos del malalt sobre el seu, mentre esponjava el coixí, digué:

—Així estarà més còmode.

Durant aquella operació, l'Oriol, tot i la paràlisi, estava encantat amb el sacseig d'aquelles tetes joves i fermes sobre el seu pit. Deixant-li amb gran delicadesa el cap lleugerament incorporat damunt del coixí, agafà una pinta i, després de pentinar-lo, li mostrà el resultat amb un petit mirall de mà. El rostre que l'encarà, amb la comissura labial esquerra apujada per la paràlisi de l'altra galta, esguerrant-li un somriure d'agraïment, li va fer omplir els ulls de tristor. La Núria, adonant-se de la situació, l'abraçà maternalment i, fent-li un petó al front, digué:

—Bona nit, senyor Serra, que descansi i no es preocupi, que tot s'arreglarà.

L'Oriol, veient com l'objecte del seu encís se n'anava, intentà aturar-la amb la mà dreta, que no l'obeí; va estirar l'altre braç però arribà tard, perquè la noia ja li donava l'esquena. Desesperat, però atiant la voluntat al límit, aconseguí per fi barbotejar:

—Núria.

Aquell barboteig gairebé imperceptible i pràcticament inintel·ligible tingué la virtut d'aturar les passes de la jove, que restà una estona com clavada a terra, fins que, assimilant el que havia sentit, es girà. Amb un somriure d'orella a orella, que delatava una sincera i extraordinària alegria, exclamà:

—Pot parlar, senyor Serra! Pot parlar!

Corrent cap al llit, l'abraçà amb tanta tendresa i afecte que el pobre Oriol no va poder contenir llàgrimes de felicitat, que li inundaren els ulls i li van caure galtes avall. Restaren abraçats una bona estona sense dir res, fins que la Núria, reprenent el paper d'infermera, tot eixugant-li les llàgrimes, l'abrigà amb els llençols i, després de fer-li un altre petó al front, apagà la llum i abandonà la cambra, xiuxiuejant en veu baixa en tancar la porta:

—Que descansi, demà serà un dia meravellós.

L'Oriol ben aviat va desistir de poder conciliar el son, ja que pensaments i records li envaiïen el cervell amb tanta força que la vigília era obligada. No sabia si la intensa emoció que sentia era deguda al fet d'haver recuperat la parla o a la sincera estimació que li havia demostrat la Núria. Curiosament, l'embargaven sentiments contradictoris: si d'una banda apreciava una mena d'afecte paternal, que li feia pensar com podia fer-li palès l'agraïment que sentia, de l'altra apreciava un enduriment i escalfor a l'entrecuix, com en els seus millors temps, cada vegada que recordava les carícies i la proximitat d'aquell cos tan abellidor. Allò, a més a més, l'omplia de satisfacció, ja que comprenia que si més no aquella part de la seva fisiologia tan important per a ell, fins i tot a la seva edat, no havia estat, afortunadament, afectada per l'atac de feridura.

Val a dir que el sexe li havia estat d'importància capital durant tota la vida, i no estava disposat, de cap de les maneres, a prescindir d'allò que tant li agradava, almenys mentre se li aixequés. El dia que això no passés, ja trobaria alguna mena de Viagra per anar tirant.

Si d'alguna cosa estava orgullós, a banda de la gran força de voluntat i de la fermesa de caràcter que li impediïen donar-se mai per vençut (virtuts que li havien permès gaudir de molt d'èxit com a home de negocis i guanyar una gran fortuna en el transcurs de setanta-dos anys de vida), era del gran nombre de dones que havia aconseguit seduir

i satisfer des que podia recordar. Si bé era veritat que durant els pocs anys que va durar el matrimoni amb la Josefina la promiscuïtat habitual en ell va restar esmorteïda, tan bon punt va morir la dona en parir l'Albert, va tornar a emprendre una carrera amatòria que ja la voldria més d'un. Pagant o de franc, allò li era del tot igual. L'educació del fill tampoc li havia creat mai cap problema, perquè criats, dides, tutors i els millors col·legis eren a l'abast dels diners, que, afortunadament, no mancaven.

L'obcecació que tenia amb el sexe li havia comportat més d'un mal tràngol, tal com demostrava la situació en què es trobava en aquells moments. N'havia fet un gra massa quan havia acceptat la invitació d'aquell bombó de mosca a compartir llit, després de sopar amb un amic comú que els havia presentat i que estava en deute amb ell per qüestions de negocis. No havia acabat de pair del tot el suculent àpat que s'havien cruspit, i ja l'estava muntant, quan de sobte va aparèixer un fort mal de cap, i la sensació que se li havia obert una aixeta dintre del crani.

Després d'allò ja no recordava res més, fins que es va despertar a la UCI, farcit de sondes al nas i a la cigala, amb tubs a la boca i crivellat amb agulles de sèrum que li penjaven pertot arreu. Aparentment,

pel que havia pogut esbrinar de les converses que havia sentit dels metges que el tractaven, havia sofert un vessament cerebral en trencar-se un aneurisma que devia patir.

Amb tots aquells pensaments que se li amuntegaven al cap i li impedièn de conciliar el son, l'Oriol va arribar finalment a una conclusió. Era clar que en el futur hauria d'anar més amb compte i evitar excessos. Aquell darrer pensament carregat de bones intencions, juntament amb l'optimisme de saber que ja podia parlar, van aconseguir finalment que caigués als braços de Morfeu.

* * *

L'Oriol, assegut a la còmoda butaca al costat del llit, esperava amb impaciència l'entrada de la Núria. Ja era un costum que cada nit, tot just quan arribava a complir el torn de guàrdia, vingués a saludar-lo. Aquella vegada, però, volia que el trobés aixecat. Durant tot el cap de setmana anterior la noia havia fet festa, i no estava al cas del fet que, gràcies a les sessions intensives de rehabilitació, aquella tarda mateix havia aconseguit fer les primeres passes des que havia sofert el maleït atac de feridura. Afortunadament, la parla, amb l'ajut del logopeda, també havia millorat considerablement els últims dies.

—Què fa aixecat, senyor Serra? —exclamà la Núria, tan bon punt va obrir la porta, exagerant potser un pèl la sorpresa.

Un gran somriure, esguerrat cap a la dreta per la paràlisi facial encara evident a la galta esquerra, li il·luminà el semblant mentre deia amb gran orgull i satisfacció:

—És que ja puc caminar.

—Què diu ara! A veure, ensenyi'm com ho fa.

Veient les dificultats del pobre home mentre intentava aixecar-se recolzant la mà esquerra sobre el braç de la butaca, s'afanyà corrents a ajudar-lo.

—Deixa, deixa —digué aquell, però acabà acceptant el bàcul que li ofería la cintura de la noia, envoltant-la amb el braç no afectat; d'aquesta manera van poder fer quatre passes per l'habitació. Encara que la punta del peu dret queia, i es veia forçat a fer un semicercle a cada petjada, imitant la marxa del segador, era evident que podia caminar amb un cert recolzament.

—Molt bé, senyor Serra, molt bé. Ara tot anirà més de pressa.

Adonant-se de l'esgotament del volenterós malalt, l'acompanyà cap al llit per ajudar-lo a ficar-s'hi. Després de pujar-li els peus, s'hagué d'inclinar per abaixar-li el cos, moment que l'Oriol aprofità per fer lliscar la mà bona des de la cintura cap avall, per les natges fins arribar a les cuixes, que havien quedat descobertes quan la faldilla havia pujat a causa de la posició forçada del seu àngel de la guarda.

—Què fa, senyor Serra? —el renyà mentre li retirava la mà, donant-li uns copets al dors i seient a l'altre costat del llit—. No sé pas què farem amb vostè, senyor Serra! Si el meu promès l'hagués vist, li hauria girat la cara del revés.

—Tant de bo, potser així se m'adreçaria la boca —respongué amb sorna el malalt, i tot seguit va afegir amb un to més seriós—: No sabia pas que estiguessis promesa.

—I tant! De fa més d'un any. En Joan treballa com a dependent en una botiga del passeig de Gràcia, però algun dia vol establir-se com a sastre.

—I quan us voleu casar?

—Ai, senyor Serra! Per què es pensa que treballo de nit? I no ens podem veure més que els caps de setmana. Estem estalviant per poder pagar l'entrada d'un pis, però això costa car i encara ens falten molts diners.

La Núria, donant les confidències per acabades, posà la mà dreta del malalt damunt la seva cuixa mentre subjectava l'altra per evitar més entrebancs, i afegí amb un to de veu d'anar per feina:

—Aquesta és la mà que hauria de bellugar, no l'altra, que ja està bona.

Sacsejant la mà pel canell amb delicadesa, digué:

—A veure, bellugui els dits.

A pesar del gran esforç que va fer l'Oriol per acomplir el que li demanaven, amb prou feines aconseguí una certa tremolor de les parts esmentades.

—Si ho aconsegueix, li deixo que em descordi un botó de la bata —el desafià la noia, separant una mica les cuixes perquè la vora de la faldilla tibés i el botó més inferior sobresortís una mica.

L'esforç sobrehumà que va fer l'Oriol, esperonat per la temptadora oferta, se li reflectí a la cara. Amb els ulls tancats i els llavis encaixats es repetia en silenci: «Endavant, Oriol, endavant, tu pots fer-ho. Tu pots fer-ho».

La Núria, que observava amb admiració el gran esforç que estava fent el malalt, intentà ajudar-lo, agafant-li la mà pel canell tot posant-la damunt del botó. Al cap d'una llarga estona d'esforç sostingut, la tremolor dels dits es transformà en moviment, que aconseguí, finalment, l'èxit. S'havia produït el miracle. En deixar caure, exhaust, la mà pel costat de la cuixa, tots dos van poder veure el botó descordat. La Núria, emocionada, és girà cap a l'Oriol i li va fer un petó a la boca. Aixecant-se del llit i sense dir res, abandonà la cambra, mentre l'Oriol, completament esgotat, però feliç i satisfet, mirava cap al sostre, sense veure'l.

Al cap d'una estona, volent-se assegurar de la recuperació, agafà amb la mà bona la que fins llavors era paralítica i la transportà damunt dels genitals. Efectivament, podia fer la pinça entre el polze i l'índex al voltant del membre erecte. Quan finalment la mà deixà el mànec i relliscà al costat del cos, l'Oriol roncava com un soc.

* * *

L'Oriol estava convençut que el seu fill era un bon xicot i estimava el pare. Tot i això, i encara que finalment va acceptar la necessitat d'atorgar-li poders notariais per tirar endavant els negocis mentre ell estigués incapacitat, va insistir a entrevistar-se amb el notari, tots dos sols. L'Albert era l'hereu universal de la fortuna que havia amassat després d'una vida de treball, i quan ell no hi fos, podria fer el que volgués amb el negoci. El noi no era pas ximple, però ell creia que li mancava força de voluntat i que es deixava influir massa per la muller. L'Oriol era un gran admirador de les dones, sobretot al llit, però no es refiava gens ni mica de les dones de negocis i, almenys de moment, no estava disposat a acceptar influències de cap d'elles.

Li va deixar ben clar al senyor Oller, el notari —que havia vingut especialment per a aquell tràmit a la clínica, acompanyat d'un secretari—, que els poders que atorgava a l'Albert eren només temporals, i que tan bon punt deixés la clínica de rehabilitació s'acabava la seva vigència. No va signar res fins que va estar ben convençut que el document respectava aquella decisió. Abans d'acabar l'entrevista amb el notari, va ordenar un petit afegitó a les darreres voluntats del seu testament, per mostrar l'agraïment que sentia envers la infermera Núria, que tant l'havia ajudat a recuperar-se.

S'havia assabentat que aquell dia precisament era l'aniversari de la jove, i li volia donar una alegria fent-li saber la decisió que havia pres. A més a més, havia encarregat una rosa preciosa, amb els pètals vermells com els llavis de la mossa i el brot llarg com la passió que sentia per ella. En rebre la rosa i la felicitació, la Núria es va commoure, i li agrai el regal amb un petó al front ple de tendresa.

Seguint la rutina habitual d'aquells darrers dies, l'acompanyà a fer un tomb per l'habitació, oferint-li la cintura com

a recolzament per substituir el bastó, abandonat a la vora de la butaca. Finalment l'ajudà a estirar-se al llit, i va permetre sense protestar que la mà bona del malalt rellisqués pel seu darrere fins a l'entrecuix. Seient al costat del llit, inicià com les últimes nits la teràpia de rehabilitació, personal i poc ortodoxa, però molt eficaç.

—A veure quants botons em pot descordar aquesta nit, senyor Serra.

L'Oriol, que estava encantat amb aquella tècnica, inicià el joc de seguida, i aconseguí amb relativa rapidesa descordar els tres últims botons de la bata. Tot i l'entusiasme per arribar a cotes més altes, hagué de deixar reposar la mà a mitja cuixa de la terapeuta, ja que la musculatura del braç encara no donava l'abast. Si bé la part motora de la seva hemiplegia trigava a recuperar-se, pel que fa a la part sensitiva no hi havia problemes. El palmell de la mà instal·lada sobre la cara interna de la jove cuixa percebia tots els meravellosos matisos d'aquella pell calenta i vellutada, i li despertava al cervell records i ànsies d'allò que podria fer aquella mà, si no fos per la maleïda paràlisi.

—Et vull comunicar un secret que t'interessarà personalment.

La Núria, ensumant-se una picardia, respongué amb un mig somriure maliciós:

—Quina novetat ha aconseguit ara, senyor Serra?

—Aquest matí ha vingut el notari i he encarregat un afegitó al meu testament. T'he deixat cent vint mil euros, perquè us pugueu comprar l'apartament quan jo em mori.

La sincera sorpresa de la jove la va deixar literalment bocabadada i li impedí de reaccionar durant una bona estona, fins que els ulls se li van omplir de llàgrimes. Girant-se cap al seu benefactor, l'abraçà omplint-lo de petons, repetint amb la veu escanyada per l'emoció:

—Gràcies, gràcies, gràcies.

L'Oriol, també emocionat per aquell esclat d'agraïment, estava encantat d'on havia anat a parar la mà paralítica, gràcies a la regirada imprevista del cos de la jove i al fet que els tres botons inferiors de la bata seguien descordats.

* * *

Aquell darrer dissabte el doctor Arnau, director de la residència on havien aconseguit tan bons resultats en la rehabilitació d'aquell important client durant les últimes setmanes, es va voler acomiadar personalment d'ell. La setmana següent li donaven l'alta, i dimarts o dimecres se'n podia anar a casa. Ja tenien els resultats de les exploracions i anàlisis que li havien practicat com a darrera revisió general. Aparentment, la rehabilitació havia estat espectacular, sobretot pel que feia a la recuperació de la mobilitat del braç dret. El metge pensava felicitar personalment l'encarregat d'aquella tasca, perquè val a dir que havia fet una feina extraordinària. La capacitat deambulatòria també havia millorat molt, i fins i tot la paràlisi facial només es manifestava quan forçava una expressió massa exagerada o un somriure, que era el que estava fent, precisament, en aquells moments. El TAC demostrava que afortunadament ja no quedaven residus del vessament cerebral. L'únic punt negre de tota aquella revisió era l'ECG, que mostrava una insuficiència circulatòria al nivell de les coronàries.

—Ja no té vint anys, senyor Serra, i encara que pot fer una vida normal i viure molts anys, ha d'anar amb compte. El tabac ni veure'l, no pot fumar vostè ni pot estar a la vora de fumadors. També ha d'evitar l'esforç físic excessiu, és a dir que s'ha de prendre la vida amb calma.

L'Oriol, encantat de rebre aquelles bones notícies, tot i que era plenament conscient de la seva recuperació, no pensava fer gaire cas de les advertències del metge, perquè no tenia cap intenció —a l'edat que ja tenia— d'estar-se de res els pocs anys que li devien quedar. Sempre havia estat partidari

de viure la vida al màxim. Li feien pena aquells vells que es veien als pobles, asseguts en una cadira al sol, a la porta de casa, esperant que arribés la mort. No era aquella, de cap de les maneres, la perspectiva de vida que volia per al futur.

Mentre esperava l'arribada de l'Albert i la nora, que l'havien informat que el visitarien després de la missa de dotze, va trucar a casa per comunicar al majordom, en Jaume, que tornava dimarts i que ho volia tot ben enllestit. La cuinera ja podia preparar el seu plat preferit per dinar, ruixat amb el millor Vega Sicilia que trobés al celler; el jardiner hauria de tenir el jardí amb la màxima esplendor possible, ja que pensava passar-hi moltes estones, i el xofer havia de ser a les dotze en punt amb el Jaguar a la porta de la clínica, per dur-lo a casa.

La visita dels familiars no va ser gaire afortunada, tot i el magnífic ram de roses que li van regalar per celebrar la gran millora i la propera alta de la clínica. La Clara, pensant segurament que li donaria una alegria, va voler anar directament al gra, i l'informà de seguida que ja tenien una habitació preparada per a ell i una infermera titular contractada per atendre'l fins que estigués completament recuperat. L'Oriol va ser igual de directe en no acceptar l'oferta: no pensava de cap manera anar a viure amb ells; d'altra banda, ja ho tenia tot programat per tornar a la seva pròpia mansió, on podien estar segurs que no li mancarien ni la cura ni les atencions que podia necessitar.

Immediatament després de la contundent resposta, es va establir un gèlid silenci que va durar una bona estona, i que la Clara, no sabent què dir, va aprofitar per encendre una cigarreta. Aquell gest va acabar la paciència de l'Oriol, que trencant el silenci digué:

—T'agrairia que no fumessis, ja que està prohibit a la clínica, i a mi no em fa cap bé.

La Clara, arquejant les celles amb sorpresa i mirant al voltant, com si busqués l'inexistent anunci de prohibició, va tenir la barra de fer un parell de pipades abans d'apagar la burilla al cendrer. De seguida l'Oriol va començar a parlar del temps, i això va comportar que els familiars no triguessin gaire a marxar. Amb somriures que no podien amagar la mala llet generalitzada, es van acomiadar. Afortunadament, l'Albert va tenir la delicadesa de dir-li al pare, en donar-li la mà, que l'esperava ben aviat a l'oficina.

Mentre esperava que li portessin el dinar, l'Oriol, assegut a la butaca, davant de la gran finestra des d'on veia els extensos jardins de la clínica, intentava fer-se passar l'empipament que li havia provocat la recent visita familiar. La Clara anava ben servida i molt equivocada, si es pensava que tenint-lo a casa el podria manipular com feia amb l'Albert. Fins que no es morís, tenia tota la intenció de seguir essent l'amo, tant de la seva pròpia vida com de la fortuna que ell i ningú més que ell havia aconseguit acumular.

En despertar-se, després d'una bona migdiada que va fer assegut a la còmoda butaca, encara no li havia passat del tot l'empipament del matí, i per acabar-ho d'adobar, aquella mateixa tarda va rebre una altra visita inesperada. Uns discrets trucs a la porta precediren l'entrada d'una encantadora senyoreta, acompanyada d'un jove alt com un sant Pau. Al principi no sabia qui eren, i fins que la noia no el va saludar amb un somriure dient «senyor Serra», no va reconèixer la Núria, l'àngel de la guarda, sense uniforme i vestida de carrer.

—Hola, maca, què fas aquí en dia festiu? —digué, sense poder amagar la satisfacció que sempre sentia en veure-la, quan ella li va fer un petó de benvinguda.

—Volia presentar-li el meu promès, en Joan.

Aquell, amb un gest prou feixuc, li va estrènyer la mà dreta amb tal força i d'una manera tan sobtada, que la boca se li desvià ràpidament cap a l'altre costat, com en els pitjors moments de la maleïda paràlisi facial.

—Encantat de conèixer-lo, senyor Serra —digué inclinant el cap de manera respectuosa, cosa que li impedí adonar-se del grinyol de dolor de l'Oriol. Aquell, que no acabava de comprendre el somriure embadalit de la Núria, els invità a seure, i esperà amb cortesia que iniciessin la conversa. Al cap d'una bona estona de restar tots asseguts sense dir res, l'Oriol optà per facilitar les coses.

—A què es deu l'honor de la vostra visita? —preguntà amb un deix de sorna que els interlocutors afortunadament no captaren.

—Volíem agrair-li la gentilesa que ha tingut envers la meva promesa, i potser, abusant de la generositat de la qual ha fet gala, demanar-li un gran favor —en Joan, evidentment, era qui duia la veu cantant de la parella, ja que la Núria seia callada i primmirada al costat.

—I de què es tracta, aquest favor? —demanà l'Oriol amb cortesia i una certa curiositat.

—Com vostè ja sap, estem promesos des de fa més d'un any, i no ens podem casar per manca de diners per comprar un apartament. Si ens poguéssim avançar una mica del que heretarà la Núria quan vostè... falti —la incertesa en trobar l'última paraula, menys ominosa, va ser clara, i tot seguit hi afegí— : ens faria molt feliços.

El somriure esguerrat de l'Oriol no es corresponia gens amb la duresa que expressaven els ulls quan va respondre al cap d'una estona de reflexió.

—Això és impossible, ja que he atorgat tots els poders econòmics al meu fill, i sé del cert que no estaria gens d'acord amb una operació d'aquest tipus.

El pobre Joan, mentre s'esprenia el cervell per intentar trobar arguments més convincents, i es mirava els peus —que, per cert, eren molt grossos— per evitar aixecar la mirada i haver de mirar de front el malalt, va tenir la mala idea d'encendre una cigarreta. Allò va tenir l'efecte d'accentuar el somriure esguerrat i d'endurir encara més la mirada de l'Oriol, el qual al cap de pocs segons va afegir amb un to encara més glacial, si era possible:

—Fins i tot el podria intentar canviar, l'afegitó que he fet a les meves últimes voluntats, al·legant incapacitat a causa de la malaltia.

Aquelles últimes paraules van fer reaccionar la Núria, que des de feia una bona estona arrufava les celles amb expressió de gran preocupació. S'aixecà, s'acostà a en Joan i li tragué bruscament la cigarreta dels dits; aixafà la burilla dintre del cendrer i li digué, amb la veu alterada i evidentment molt enfadada:

—No fumis, que aquí està prohibit, i deixa de dir bajanades.

Conscient que havia agafat la iniciativa, s'adreçà amb la mà estesa, amb un somriure carregat de bones intencions i una expressió de demanar disculpes, cap a l'Oriol, dient:

—Ja l'hem molestat prou, no faci gaire cas d'en Joan, que encara que és un bon noi, de vegades diu ximpleries. Demà

al vespre ens podem acomiadar, perquè tinc entès que li donen l'alta dimarts. Apa! Que descansi i fins demà.

Agafant el promès pel braç, l'arrossegà fora de l'habitació, sense deixar que el noi pogués articular cap altra paraula, ja fos de comiat o de disculpa.

Si l'Oriol hagués estat creient, de ben segur hauria demanat al seu sant patró que no vinguessin més visites aquell diumenge. Com que no era el cas, va decidir d'anar-se'n al llit de seguida després de sopar, sense esperar que arribés la infermera de nit. Els caps de setmana l'encarregada d'aquelles tasques era una senyora gran i poc agraciada, que no li despertava cap interès.

* * *

Dilluns, tan bon punt va llevar-se, l'Oriol havia parlat per telèfon amb el notari Oller, per informar-lo que l'endemà deixava la clínica, i a banda d'altres encàrrecs que li va fer, li ordenà que enllestís els documents per retornar-li, demà mateix, els poders que havia atorgat a l'Albert. No havia aconseguit alleujar-se del tot de la mala impressió que li havia causat en Joan, el promès de la Núria. No li cabia al cap que pogués tenir tan mal gust d'enamorar-se d'un titella d'aquella dimensió i amb tan poca gràcia, tot i l'alçada i les dimensions que poguessin tenir tant els peus com altres parts del cos. Estava molt agraït a la jove per la influència beneficosa que havia tingut en la seva recuperació, però també molt dolgut per la manca de discreció que havia mostrat en dir-li a aquell imbècil allò que, al cap i a la fi, no deixava de ser una confidència. Estava sorprès pel fet que, tot i les novetats i alegries que l'esperaven l'endemà en tornar a casa, estigués tan afectat per un problema que, ben mirat, ja no tenia cap importància.

Quan la Núria entrà a l'habitació, més maca que mai, i li desitjà bona nit amb el seu somriure més resplendent, tots aquells pensaments li van desaparèixer del cap per art d'encantament. La noia duia un gran sobre a la mà, que va deixar damunt d'una calaixera.

—És el resultat de totes les proves que li han fet i l'informe d'alta. M'ho han donat a l'administració perquè l'hi portés.

L'Oriol, aixecant-se de la butaca, començà a caminar cap al llit amb l'ajut del bastó, però la Núria se li posà al davant barrant-li el camí amb les mans a la cintura.

—Que es troba tan bé que ja no em necessita, senyor Serra?

Aquella simpatia el va fer riure i deixant el bastó es repenjà en el bàcul de sempre, passant el braç per la cintura de la jove.

—És clar que et necessito, preciosa —digué, mentre feien el tomb habitual per l'habitació.

Quan el va deixar damunt del llit, tot aixecant-li els peus de terra, l'Oriol no va poder estar-se de fer l'entremaliadura de sempre, deixant relliscar la mà bona per darrere del cul de la noia, i es va adonar, amb gran sorpresa, que aquella vegada no duia bragues.

Asseguda al costat del llit, separà les cuixes per tibar el marge inferior de la bata, fent sobresortir els botons, i l'invità al joc de rehabilitació amb què tan bons resultats havia obtingut.

—A veure fins on pot arribar aquesta nit.

L'Oriol no s'ho va fer dir dues vegades, i amb gran perícia demostrà la important recuperació que havia aconseguit, descordant tots els botons de la bata fins al coll. D'aquella manera, el cos completament nu de la noia quedà alliberat, i afloraren dos pits exuberants, que van fer aparèixer el somriure esguerrat del malalt, aquella vegada, però, carregat de lascívia.

—Bingo! —digué la Núria, que, recolzada amb les mans damunt del llit, bellugà el cos, i provocà d'aquella manera un balandreig dels apèndixs mamaris, grossos, fermes i joves. L'Oriol, amb els ulls desorbitats, quedà com imantat per aquelles bellugadisses meravelles, i a l'últim s'hi abocà. Deixant caure el cap entre les dues tetes, s'abandonà a una disbauxa de petons, llepades i xuclades, que la infermera acceptà, tot acariciant-li el clatell amb delicadesa, amb la mà que havia abandonat el recolzament del llit. Finalment s'incorporà i, abraçant-li el cap amb els braços contra el pit, li xiuxiejà a cau d'orella:

—Li estic tan agraïda, senyor Serra, i em va saber tant de greu la poca-solta d'en Joan, que crec que estic en deute amb vostè.

Dit això, va interrompre l'abraçada, i empenyent amb les mans les espatlles del malalt, que estava massa excitat per fer cap tipus d'aclariment en aquells moments, l'obligà a estirar-se al llit i li tragué els pantalons del pijama. S'aixecà per acabar de treure's la bata i, ja completament nua, sense més paraules ni justificacions tornà al llit, i de quatre grapes damunt d'ell començà a petonejar i a llepar, amb tant

d'èxit que en arribar al vell penis, l'erecció era més que suficient. Tot i això, l'agafà i amb delicadesa inicià una fel·lació llarga i sostinguda. L'Oriol, arronsant els dits dels peus i grinyolant de plaer com en els millors temps, creia que, llavors sí, tot tornava a ser normal. Al cap d'una llarga estona, la noia, abandonant el pirulí, aixecà el cap per mirar-se el vell amant mentre amb la mà guiava el membre erecte al seu interior, somrient amb tanta determinació que el pacient acceptà automàticament la part passiva de la relació. Ben al contrari, la Núria no abandonà ni un moment el lideratge, i aixecant el cos tibant cap enrere, inicià un vaivé amb la pelvis mentre s'agafava una teta amb cada mà, fet que obligà l'Oriol a sostenir-la pels malucs per mantenir l'equilibri dels dos cossos, tot burxant amb passió, però obligat a seguir el ritme frenètic que imposava la geneta que el muntava. Gemegant de plaer, feia estona que les faccions de la Núria havien perdut el somriure, i una expressió de cega passió i fèrria determinació li distorsionava els llavis mentre repetia a cada burxada:

—Vull que t'escorris, vull que t'escorris...

L'Oriol, cobert de suor, exhaust i sense esma, sentint al pit els batecs accelerats del cor, feia estona que havia deixat d'admirar la voluptuositat femenina que tenia al damunt, però, capficat i amb els ulls tancats, es repetia, com a última expressió de la seva virilitat, de la qual sempre havia estat tan orgullós: «Endavant, Oriol, tu pots. Fes un darrer esforç. Fes un darrer esforç. Fes un darrer esf...».

Al cap de molta estona, la Núria, adonant-se que cavalcava un cadàver, restà uns minuts muntada sobre el cos sense vida del malalt. Abandonant per fi l'expressió de determinació infrangible, li retornà al semblant la tendresa que era habitual, mentre observava el rostre de l'Oriol, que amb la boca esguerrada la mirava amb els ulls tan oberts que semblava que li volien sortir de les òrbites. Inclinant-se cap endavant, tot retirant la pelvis per separar els dos cossos, va fer un darrer petó a la boca de l'examant.

La Núria va anar per feina: es vestí ràpidament, tot seguit va fer el mateix amb el cadàver i, després de cordar-li els botons de la jaqueta i dels pantalons del pijama, va refer el llit. Abans de sortir per informar el metge de guàrdia que el pobre pacient havia mort —probablement a causa d'un atac de cor—, li abaixà delicadament les parpelles tot tancant-li els ulls, i es persignà.

* * *

Epíleg

Mentre preparava els documents de les últimes voluntats del pobre finat, el senyor Serra, per llegir-les aquella mateixa tarda als hereus, el notari Oller es feia creus de la volubilitat de la gent. Si d'una banda, per a ell personalment, allò era molt satisfactori, ja que li permetia d'augmentar els seus honoraris, de l'altra era una pèrdua evident de temps i de diners, canviar d'opinió pràcticament d'un dia per l'altre. En tot cas, no deixava de ser curiós que, poc temps després de deixar cent vint mil euros a la jove infermera, el finat decidís, i precisament el mateix dia de la seva mort, d'anul·lar aquella disposició.